

A Mazsihisz és a történelem

Magyar Hírlap – 2014. február 14.

Egy Amerikából hazajáró barátom sajátos tanácsot adott nekem. Szerinte közéleti szinten ezt a szót, hogy „zsidó” se ne mondjam, se ne írjam le, mert akármit teszek, ebből előbb-utóbb csak bajom lesz. Így könnyen lehet, hogy egy kritikus mondat alapján gyógyíthatatlan antiszemitává válok.

A zsidóság és én, ebben be kell mutatkoznom. Négy évtized után Nyugatról hazatérve, a holokauszt emlékményéhez csatlakozva vonultam a Duna-parti szörnységek színhelyére. Majd a Dob utca egyik régiségkereskedésében vettem egy menórát, amely mindennapi emlékeztetőül ott áll éjjeliszekrényemen. A Kertész Imre kitüntetéséről, a Kossuth Klubban tartott nagygyűlésen hozzászólva, így vallottam magamról: „Széles rokonságunkban nincs egyetlen zsidó, de én ha Auschwitzról van szó, keresztény meggyőződésből zsidó vagyok.”

Ennyi talán elég a várható meghurcolás kivédésére a közéleti légkör mai állapotában, amikor tárgyi tények eltorzultan kerülnek a közbeszédbe, és a tárgyilagosságra törekvő hangnak nem sok súlya van. Amit ugyanis e sorokkal teszek, ahhoz merészség kell. Nem csupán bírálom, hanem egyenesen támadom a Mazsihiszt történelemhamisításért. Mi több, azért a szívós küzdelméért, hogy ezt a hamisítást nemcsak a magyar közvélemény, hanem az ország kormánya által is elfogadtassa.

1944. március 19. A kor Európájában a németek által majdnem egészében leigázott kontinens közepette a háború által százféleképpen megviselt, de belső életében szinte szabadnak nevezhető Magyarország. E dátumig mindenkinek a menhelye, akár honnan vagy akár miért jött. Lengyelország már nincs, megmaradt budapesti követségük, mint érdekképviselőjük változatlanul elfogadott. Rögtönzött lengyel tömörülések, a Balaton partján lengyel iskola. Ha a lengyel zsidó úgy akarja, Magyarországról indulva eljuthat Palesztinába. Olaszország nagyobb fele már a nyugati szövetségesek oldalán álló Badoglio fennhatósága alatt áll, de hívei nálunk ugyanazt az egyenjogúságot élvezik, mint a még hivatalosan elismert és bukása felé haladó Mussolini külképviselete. Francia katonaszökevények, menekültek minden oldalról. Az ország népe örül, ha van napi kenyere, de örül, ha fiától vagy testvérétől levelezőlapot kap a frontról. A belső feszültségek és most már egyben a berlini nyomás enyhítésére zsidótörvények, ez a feszült béke is menekvés. Szigorú háborús cenzúra, csak zavaros kép az európai világ rohamosan zúduló eseményeiről. Magyar katonák a németek mellett az arcvonalon, a háború elvesztését senki sem kívánhatja. Nagy érzelmi érv a némethűség mellett: ők robbantották szét Triantont, és nekik köszönhető az ország megkésztetése. Mégis, az értelmiségben terjed az angolszász orientáció, a reménység, a balkáni partraszállásuk. Minden vélt bizalmas értesülés erről szól. Az igazi rettegést a szovjet hadsereg közeledése okozza.

A bizalom az 1920 óta az ország élén álló Horthy Miklós és mai háborús kormánya felé irányul.

Ez a Magyarország, így, Berlin szemében nem tűrhető tovább, Budapest szövetségesi hűségében a hitleri kormánynak nincs többé bizalma. Horthy kormány vezető tagjaival Klessheimbe kérik. Itt Hitler valósággal nekitámad, és bejelenti neki Magyarország azonnali katonai megszállását. A kormányzó tiltakozik, további tár-

gyalás nincs. Készül elutazni, de ez nem megy. Légi riadót fújnak, vonat nem közlekedik. A németektől eddig tisztelettel körülvevő kormányzó – mint a Bernben élő Gosztonyi Péter történész megfogalmazta – most döbent rá, kivel áll szemben. A Budapesten maradt kormánytagok nem tudják, mi történik Klessheimben, tehetetlenek, amikor megindul a német hadsereg beözönlése Magyarországra.

Most érkezünk vissza a Mazsihiszhez. A szervezet és a körébe tartozók hallgatnak a március 19. előtti Magyarországról, a németek által el nem foglalt országokban mutatkozó tekintélyről. A történelemhamisítás már itt kezdődik. Aztán mindaz, amit a magyarság hátrányára, sőt meggyalázására állítanak. Ez a nap Magyarország nemzeti szuverenitásának végét jelentette.

Edmund Veessenmayerrel, az új követtel megjöttek a magyar államgépezet új felettesei, és hamarosan megjött csapatával Adolf Eichmann. Az ő buzgalma, programja szerinti gyors cselekvése a magyarországi zsidóság végét jelentette. A végrehajtás a magyar államapparátusra hárult. Erről a ránk szakadt új világról tanú vagyok, egy lényeges pontban pedig, amelyekért ezeket a sorokat írom, koronatanú. Az addig minden hadicselekménytől megkímélt ország ellen megindultak a nagy erejű angolszász bombázások. Az egyik első színhely a csepeli ipari központ. Mint budapesti egyetemi hallgató, a megindult hullám másnapján kimentünk

Antonescu és Hitler

Csepelre. Látni akartuk az összetűzés következményeit. Mindenfelé szétszórtan repülőgéproncsok, ilyen-olyan hadianyag, talán még fegyverek is. De igazi meglepetésünk az amerikaiak által ledobott magyar nyelvű röpcédulák voltak. Ezeket olyat olvastunk, hogy hamarosan megindul Magyarországról a zsidó lakosság deportálása és németországi haláltáborokban való elpusztítása. Már hozzá voltunk szokva, hogy a szemben álló ellenfelek mi minden embertelenséggel vádolják a másikat. Ezeket mi vagy hittük, vagy nem, általában nem. Azt azonban, amit a röplapon olvastunk, teljes képtelenségnek tartottuk. Sok minden lehet igaz, de hogy békés emberek tömegét a halálba küldik, az ellenségről szóló olyan túlzásnak tekintettük, amelyet ember nem hihet el. A diáktársaim között volt Imrédy Béla miniszter egyik fia, aki osztotta véleményünket. Ilyen, nekünk képtelen hírrel se akkor, se később nem találkoztam. Aztán jött a karácsony és Budapest ostroma. Engem és egyetemi kollégáimat egy szovjet járőr elhurcolt. Gödöllő és Ceglédbercel lágereinek pokla után Moldvában kötöttünk ki, ahonnan 1945 júniusában sikerült megszöknöm. Budapestre eljutva ekkor hallottam életemben először olyan neveket, mint Auschwitz és annyi más.

Vissza a Mazsihiszhez és mindahhoz, amit magyar embernek immár több évtized óta el kellett viselnie.

A Kertész Imrét elfogó rendőr a kamaszt nem az auschwitzi haláltáborba küldte, hanem elvitte a legközelebbi őrszobára. A légkör feszültségében atrocitás itt is, ott is akadt, volt, ahol a hatósági ember állattá süllyedt. De aki a magyar állami gépezetben dolgozott,

sejtelve sem volt, hogy annak, amit végez, mi a végső célja. Ilyen-olyan kócska hírek keringtek, hogy a németek hova viszik a magyar zsidókat, így egy Madagaszkár szigetén létesítendő zsidó állam híre is bejárta az országot. Annyi minden történt e háború idején az emberekkel, most a zsidókat viszik valahová. Egy egész korszakban, de ez áll egész életpályámra is, nem találkoztam, a legszélsőségesebb nyilat is beleértve, olyan magyar emberrel, aki egy magyar zsidónak, mert zsidó, a halálát kívánta volna. Mindezt a Mazsihisz másképp látja, és főleg másképp hirdeti. Történelmünk legmélyebb süllyedt esztendejének a hetvenedik évfordulóján ez a tapasztalat. Igen voltak bűnösök, súlyos bűnösök, még csak nem is kevesen. De a nép, a magyar nép nem volt az. Ennek a népnek vagyok a tagja. Lefekvéskor vetek egy pillantást a menórámra. Szolidáris vagyok. De nem kérek bocsánatot. Nem tudom, miért tenném. A Mazsihisz üzenete a magyar kormánynak megdöbbentett. Nem ultimátum, de ha a kormány nem teszi magáévá történelemhamisításukat, nem óhajtanak vele együttműködni. Talán egy kis szerénység kívántatnék. Legyen az utunk közös, de nem így.

Skultéty Csaba
a Szabad Európa Rádió volt
külpolitikai szerkesztője

A náci Németország után a náci Románia felelős a legtöbb zsidó áldozatért

2013.03.22. – Népszabadság

Létezett egy náci Románia, és ezzel az utókornak szembe kell néznie - véli Florin Iepan, akinek **Odessza** című filmjét a héten mutatták be a bukaresti dokumentumfilm-fesztiválon. 1941-ben Odesszában levegőbe röppült a hadparancsnokság épülete, megölve vagy megsebesítve 135 román és német tisztet.

Az épület korábban az NKVD székhelye volt, vélhetőleg szovjetek aknázták alá. Ion Antonescu marsall utasította Nicolae Macici tábornokot, hogy végeztesse ki az összes odesszai zsidót.

22 ezer zsidót raktárakba zárták, majd ezeket felgyújtották vagy felrobbantották.

A rendezőt személyes motiváció vezette a dokumentumfilm megalkotásakor; 2006-ban ugyanis a közszolgálati televízió Nagy románok című műsorában amellel érvelt, hogy Antonescu marsall neve kerüljön a legnagyobb románok listájának az élére.

Utólag tudta meg, hogy a 2006-ban még nagyszerű hazafinak és kommunistaellenes harcosnak tartott egykori kormányfő több mint 300 ezer civil, többségében romániai és ukrainai zsidó és roma haláláért felelős. Valójában a náci Németország után a náci Románia felelős a legtöbb zsidó áldozatért – vallja ma **Florin Iepan**, aki szerint ezzel a ténnyel honfitársainak is szembe kell nézniük.

Az odesszai mészárlás a második világháború egyik legnagyobb tömeggyilkossága volt, azóta egyetlen román vezető sem vette magának a fáradságot, hogy az áldozatok emléke előtt tisztelegjen.

patriotaeuropa.hu

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.